

Εἰς μίαν δὲ τῶν ἐπιστολῶν ἰταλιστὶ ὑπαγορευθεῖσαν, γεγραμμένην δ' ἑλληνικοῖς γράμμασι καὶ ἀρχομένην οὕτω : «*Io bescovo nta Pratzw nte Mania*» τούτέστιν «ἐγὼ ἐπίσκοπος τῶν ὁρέων τῆς Μάνης» ὑπάρχει καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ ἐπισκόπου φέρουσα κύκλῳ ἑλληνικοῖς γράμμασι τὰς λέξεις : «*Νεοφθητος ταπηνος ἐπίσκοπος Μανίης*».

Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἑλληνικὴ ἐπιγραφή ἢ σωζομένη ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου τοῦ ἤδη ἐτοιμορρόπου ναοῦ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου· ὑπάρχουσιν ὅμως τρεῖς ἕτεροι ἐπιγραφαὶ λατινικοῖς γράμμασι κεχαραγμένα ἐπὶ τῶν τάφων δύο Κορωναίων καὶ δύο Ἑπειρωτῶν καὶ ἄλλαι τὰς ὁποίας μετὰ τούτων ἀντέγραψεν ὁ Κάρολος Δελλής.

Τῆ 12 Σεπτεμβρίου 1898

ΘΕΜΙΣΤ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΤΗΝ εὐτυχία ζήτησα ἐδῶ στὸν κόσμον κάτω,
γιατ' ἦταν ἀπὸ συμφορὰς τὸ στήθος μου γεμάτο.
Μοῦ εἶπε μία μάγισσα : «*ἂν θὲς νὰ εὐτυχήσης*
ἄνθρωπο ν' αὔρης εὐτυχί' κ' ἐκείνου νὰ ζητήσης
ἓνα του ἰσράκίμισο, κ' εὐθὺς ποῦ τὸ φορέσης,
τὴν εὐτυχία, τὴν χαρὰ ἀμέσως θὰ κερδέσης.»

Ἐπῆγα καὶ τὴν ζήτησα τὸ πρῶτον σὲ παλάτια·
Κυττάζω ἓναν 'μὲ σμηνὴ χαρὰ 'στὰ δύο του μάτια·
Τὸν ῥώτησα «*εἶς' εὐτυχίης ;*— Βλέπεις, γελῶ, μοῦ λέει,
μὰ ξέρεις, εἰς τὰ στήθη μου ἂν ἡ καρδιά μου κλαίη ;

Σ. Δ. Π. Σ. Τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω ὠραίου καὶ ὄλως ἀνεκδότου ποιήματος τῆς ἀτυχεστάτης **Μαριέττας Μπέτσου**, ὀφειλομένη εἰς τὴν εὐγενῆ χορηγίαν τοῦ εὐέλπιδος παρ' ἡμῖν Μουσουργοῦ κ. **Τάκη Μπέτσου** υἱοῦ τῆς συμπαθοῦς ποιητρίας. Ἡ «**Ποικίλη Στοά**» εἰς τὰ πρῶτα αὐτῆς ἔτη ἐδημοσίευσεν κάλλιστα ἔργα τῆς **Μ. Μπέτσου**, ἥτις ἐψάλλε τὸν ἔρωτα, τὴν θλίψιν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐλπίδα, καὶ πάντοτε ἀκάματος καὶ ἐνθουσιώδης, ἐτόνισε θερμὰ καὶ περιπαθῆ εἰς τὴν γλυκύφθογον λύραν τῆς ἄσματος, εἰς ἐξυμνήσιν τῶν θελγύτρων καὶ τῆς μαγικῆς τῆς φύσεως καλλονῆς . . .

Φεύγω ἀπ' ἐκεῖ, καί σέ χορό, μὲ γέλοια καὶ παιγνίδια
πολλοὶ 'πηγαῖναν ἄρχοντες 'ντυμένοι στὰ στολίδια.
Μπαίνω καὶ βλέπω μιὰ μικρὴ καὶ λαμπροστολισμένη,
μοῦ 'φάνηκε πῶς ἦτανε πολὺ εὐτυχισμένη.
Σκύβω σιμὰ τῆς, τὴν 'ρωτῶ, καὶ βλέπω ἕνα δάχρυ
ποῦ ἀπ' τοῦ ματιοῦ τῆς κύλισε ἀργὰ, ἀργὰ τὴν ἄκρη.

Εἰς τοὺς πολλοὺς ποῦ 'χόρευαν, νεῖδ βλέπω νὰ προβάλλῃ·
εἶχε χαρὰ καὶ ἀνθηρὰ καὶ ζηλεμμένα κάλλη.
Τὸν 'ρώτησα : ξάφνω πικρὸ χαμόγελο ἀφίνει,
— Δὲν εἶμαι, εἶπε, εὐτυχῆς, δὲν μ' ἀγαπᾷ ἐκείνη. —

Φεύγω ἀπ' ἐκεῖ περίλυπη, καὶ σ' ἐξοχῇ πηγαίνω·
Βλέπω τραπέζι μὲ πιστὰ καὶ φαγητὰ στρωμένο.
'Ἐτρωγαν κ' ἔπιναν πολλοὶ μὲ γέλοια καὶ τραγούδια,
σιμὰ στὰ δένδρα, στὰ νερά, στὰ δροσερὰ λουλούδια.

Μ' ἀπ' ὅλους ἕνας ἦτανε ποῦ περὶ πολὺ γελοῦσε
καὶ ποῦ βουφοῦσε περὶτερο κρασί κι' ἐτραγουδοῦσε.
Τρέχω, τοῦ λέγω στὸ αὐτί : «χαρὰ εἰς τὴν καρδίᾳ σου,
ζηλεύω τὴν καρδοῦλά σου, ζηλεύω τὴ χαρὰ σου».
Καὶ ξάφνω λύπη φαίνεται 'στ' ὠχρὸ τὸ πρόσωπό του.
Μοῦ λέγει—« Ἀπατήθηκες»—καὶ παύει τὸ σκοπὸ του.
'Ἄν πίνω καὶ ἂν τραγουδῶ, ἔχω μεγάλον πόνο·
'Ἐγασα γυρὸ μονάκριβο, τώρα σφαλᾷ τὸ γρόνον·
Μεθῶ, γελῶ ὁ δύστηνος 'γὰ νὰ τὸν λησμονήσω,
Γιατί θὰ σκάσω ἀπ' τὸν καυμὸ εὐθύς, ἂν δὲν μεθύσω.

Καὶ κάθε 'μέρα ζήταγα παντοῦ τὴν εὐτυχία
Μὰ δὲν τὴν ἤῤρα ποθενά, κι' ἤμουν σ' ἀπελπισία.
Σὲ μιὰ ραχοῦλα ἐνὸς βουνοῦ ἀνέβηκα μιὰ 'μέρα,
εἶδα βοσκὸ κ' ἐκάθητο κ' ἔπαιζε τὴ φλογέρα.
Μικρὰ, μεγάλα, ἐδόσκανε ἀρνίχια ἐκεῖ 'μπροστὰ του,
κ' ἐκείνος τὰ καμάρωνε, 'σὰν νᾶτανε 'δικὰ του.
Ζυγῶν καὶ τὸν ἐρωτῶ, ἂν γινώριζ' εὐτυχία
μακρὰν τοῦ κόσμου, ὅπου ζῆ, ἐκεῖ στὴν ἐρημία.
Καὶ μ' ἀπαντᾷ «—'Εδῶ, σ' αὐτὸ ποῦ βρισκομαι τὸ γῶμα
τὴν εὐτυχία γινώρισα, καὶ τὴ χαρὰ ἀκόμα».
'Ὡ ! εἶπα τότε μὲ χαρὰ, 'ποκάμισό σου ἕνα
νὰ τὸ φορέσω ὅσοι μου, νὰ μοιᾶσω μὲ ἐσένα.
Μὲ κύτταξε καὶ γέλασε—«'Εδῶ μοῦ λείει ποῦ τρέχω,
ἄλλο ἀπ' αὐτὸ ὅπου φορῶ 'ποκάμισο δὲν ἔχω».

† ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ